

TÁRSADALOMTUDO- MÁNY (XII/1.)

Csihák György (Zürich):

A Nagy család – a világ pénzügyével. **Második rész**

Midőn az első részt (http://www.zmte.org/hu/e107_files/public/57.pdf 4-15. oldal.) írtam, 2005 májusában, a legtöbb olvasóm majd hallgatóm kizárt-nak gondolta mindazt, amire akkor felhívtam a figyelmet. Mára az már mind ke-serű valóság.

A szegény ember inge. Meztelen a király!

Meztelen a király! – kiáltotta a gyermek, amikor meglátta a királyt, új ru-hájában. A többiek hallgattak – mert félték. A király, amikor beteg lett és senki nem tudta meggyógyítani, magához hívatta az ország legbölcsebb emberét, aki azt ajánlotta, hogy vegye fel a boldog ember ingét – és meggyógyul. Szolgái szétszáguldtanak ország szerint tova, s midőn megtalálták a boldog embert, a ki-rály elé vitték. Inge nem lévén csak nevetett, amikor kérték. Gyermekkorunk kedvenc meséje – mára valósággá válék. A király meztelen – nekünk pedig ha-marosan egy ingünk sem lesz. Ezért vigyázzon mindenki az ingére – már akinek még van.

A feneketlen hordó ugyanis napról napra növekszik. Az euró övezet bank-jai jelenleg 1,2 billió euró fedezetlen hiány alatt nyögnek. Ebből egyedül Fran-ciaország 433 és Spanyolország 347 milliárddal részesedik. Az európai bankok mintegy 36 billió adósságot cipelnek, amivel szemben a saját tőkéjük összege mindössze 1,4 billió. Néhány más pénzügyi övezet sem néz ki sokkal jobban (USA, Japán).

Ehhez járul még az, hogy az Európai Unió sem tud megélni a maga pén-zéből. Költségvetési hiánya ebben az évben 11,2 milliárd euró. A komisszárók két lehetséges megoldást látnak: vagy több befizetés kell, vagy csökkentik a fej-

lesztési kifizetéseket. Talán felesleges leírni ennek hatását azokra, akik már megkezdték az elköltését. Saját költségeik csökkentésére persze nem is gondolnak az Unióban. Az EU saját pazarlásáról honlapunkon (www.zmte.org) a magyar/eszmecsere rovatban bőven tájékoztatunk.

Az újabb technikát Görögországban és Cipruson kísérletezik. Görögországban készpénzzel csak egy bizonyos nagyság alatt lehet fizetni. Ezt az Unióban szeretnék addig vinni, amíg a készpénzforgalom teljesen eltűnik és csak átutalással, vagy kártyával lehet fizetni, miáltal az eldugott készpénz hasznavehetlenné válik. Cipruson gátlás nélkül megdézsmálják a banki magánszámlákat. Az egyik komisszár kijelentette, hogy nekünk többieknek ettől egyenlőre nem kell tartanunk. Az „egyenlőre” szóra helyezném a hangsúlyt. Márpedig, ha nincs pénzünk, csak a bankban, akkor az a rablók számára korlátlan dézsmát jelent. Ne gondoljon senki arra, hogy csak a százezer feletti betét van veszélyben. A megrabolandó nagyság attól függ, hogy a rablók hol mekkora ellenállásra számítanak. Így vigyázzon tehát mindenki a maga ingére.

Természetesen adódik, hogy aki teheti, pénzét az euró övezeten kívülre viszi. A bölcs vezetők természetesen erre is gondolnak. A határövezetben újra megjelentek a vámosok, akik gondtalanul turkálnak mindenben és országoként törvény van arra, hogy készpénzben mennyit lehet kivinni. Itt tart a légiesített határ és az áruk és a tőke szabad mozgása. Egyenlőre a banktitkot még tartó országokra törnek, amelyek jelenleg keserves utóvédharcot folytatnak. A rablók-nak nem sürgős, ők ráérnek.

Mára nyilvánvalóvá vált, hogy amit az EU ígért, abból semmi nem lett. Egy svájci közgazdász, az egyes országok hivatalos adatai felhasználásával hosszú tanulmányban kimutatta, hogy ma mindegyik ország rosszabbul áll, mint amikor belépett. Elég csak hivatkozni arra, hogy a fiatalok munkanélkülisége egyes országokban a harminc százalékot is eléri. Már megszületett a kifejezés: az elveszett nemzedék. Senki nem gondol arra, hogy ezek a fiatalok valaha is tisztességes foglalkoztatási viszonyok között fognak élni.

A Nagy Csalás főbb összefüggéseit és menetét az előző dolgozatomban már bemutattam, most tekintsük át a folyamatot. Ez tiszta történelem. Vigyázó szemünket eközben mindig arra is vessük, hogy évezredünk végére Európa összlakóssága a világ összlakóosságának 5 százalékát fogja kitenni.

Marx Károly: A társadalmi formák fejlődése. Áru- és pénzviszonyok

Ne tessék megijedni – ma a világ országaiban mindezt tanítják, mégpedig pontosan a Nagy Tanítómaster szerint. A napokban kérdeztem, hogy a budapesti volt közgazdaságtudományi egyetem aulájában meddig áll még a szobra, mire egy dékán azt mondta, hogy máig sincs jobb. Lássuk dióhéjban.

A termelési mód a termelő erők és a termelési viszonyok összessége. A termelési mód határozza meg a társadalom formáját. Ez lehet ősközösségi, feudális, kapitalista és szocialista. Lenin hozzátette: kommunista. Ez a történelmi

materializmus. Napjainkban a történelmet az egész világon így tanítják - mindössze egyes helyeken elhagyják az utolsó kettőt, vagy a két utolsó közül az egyiket. Azt, amit ma demokráciának hirdetnek, ma nem kötik szigorúan valamely társadalmi formához. Churchill szerint a demokrácia nem tökéletes, de nem tud jobbat. Én tudok: a lovasműveltség. Marx okos ember volt és tudta, hogy van a történelemben más is, amit ő ázsiai termelési módnak nevezett, de nem írta le – hiszen Európában nekünk van hozzá a legtöbb közünk. A lovasműveltség az, amiben a mi műveltségünk gyökerezik. Európában másutt ma már csak nyomokban él. Például Angliában, ahol a király nemcsak az állam, hanem az egyház feje is – nyilván derék kelta és szarmata örökség (az állam és az egyház különválasztása már a nagy rendezők eszméje). Vagy Törökországban, ahol az alkotmány az állam védelmét a katonákra bízta (a nagy rendezők ott is szorgalmasak a szétverésben).

Amikor a magyar oktatási miniszter egyesületünkhöz elküldte a nemzeti alaptanterv tervezetét hozzászólásra, akkor hozzászoltunk de írtunk elé egy rövid levelet. A levélben javasoltuk, hogy a tanterv neve legyen MGYAR Nemzeti Alaptanterv, a történelmet pedig a honfoglalástól visszafelé ne a megadott irányba vigyék, ami római, görög, asszír és babiloni. Van ahhoz is közünk, de a mi történelmünk Árpád népe honfoglalásától visszafelé a lovasműveltségbe vezet.

Igen kár, hogy a lovasműveltségnek még a fogalma sem ismert. Lehet, ha Churchill ismerte volna, akkor tudott volna jobb államformát is mint az, amit ma neveznek demokráciának.

Árú az, amit cserére termelnek – a pénz pedig segít lebonyolítani a cserét. Ilyen egyszerű. Nézzük ennek is a múltját, ha tetszik történelmét. Igen szép és tanulságos is. De sokan elbuknak ebből a vizsgán!

Az áruterelés úgy alakult ki, hogy egyesek olyan ügyesek voltak, hogy többet is tudtak termelni, mint a saját szükségletük. Másrésztől megjelentek olyan szükségletek, amit az adott személy vagy közösség nem tudott fedezni, de valahogy megismerték. Ebből természetesen adódott, hogy mindenki, aki tudott - csereberélt. A csere sorsa az alkun fordult, ami gyakran nehézkes volt, már a nyelvi különbség és a földrajzi távolság miatt is. Így született a kereskedő, aki nem termelt, hanem az egyik közösség feleslegét elvitte a másik közösséghez, ott cserélt és az új árút visszavitte az előzőhöz. A kereskedőt fenyegették a természeti viszonyok meg a rablók is, tehát bizonyos kockázatot viselt, ezért a csereben résztvevő felek részt adtak a kereskedőnek a jövedelmükből.

A kereskedő elvitte az első helyről a termékeket a másik helyre – de vajon visszajön-e? Egy helyben lévő, megbízható ember kezességét kellett vállaljon érte – és megszületett a bankár. Nem egyszerre, de szép lassan.

Maga a csere sem volt egyszerű, az arányokról nem is beszélve. Akinek eladni valója volt, annak nem biztos, hogy pont az kellett, amit a vevő cserebe kínált. Így született a pénz. Nem egyszerre, de szép lassan. A történelem során sok minden szolgált pénz gyanánt. Volt, ahol a gyöngy, volt ahol egy bizonyos

állat, vagy a bőre – és még sok minden más egyéb. Például szép kövek és végül az arany. Ezek lényege az volt, hogy aránylag széles –földrajzi – körben általában elfogadták csereeszközként. Az eladó kapott aranyat, amiért már bármit vehetett. A bankár adott aranyat a kereskedőnek, aki az aranyért vásárolt, az árut eladta ott is, meg itt is és végül visszaadta a bankárnak az aranyat. Többet mint amit kapott – ez volt a bankár haszna, ami csökkentette a kereskedő hasznát – és így született a kamat. Azonnal. A bankár és a kereskedő tehát megkímélte a termelőt, viszont részesedett munkája hozadékából. Akinek volt elég pénze, az megszervezte a termelést is, ahol a dolgozókat megfizette és a jobban szervezett munka eredményét, ami nagyobb termelékenységből fakadt és többlettermék formájában jelent meg, a maga hasznára fordította. Így született a haszon, másnéven a profit és így született a termelő munkás kizsákmányolása, mert bér címen nem kapta meg munkája teljes hozadékát, csak egy részét, és a többlet-hozadékon megosztott a termelést szervező, mondjuk a tőkés, a kereskedő és a bankár. És így született a tőke, ami nem egyszerűen csak, mondjuk pénz – mert működik. Nem egyszerre, de szép lassan.

Hogyan született a pénz? A bankár is meg a kereskedő is hamar rájött, hogy az arany nehéz, sok helyet foglal, vonzza a rablókat, darabolni is nehéz sa-többi. Mivel a bankár közismert és megbízható ember volt, ezért a kereskedő – sőt, most már tegyük hozzá, hogy a termelést szervező is, elfogadott tőle, egy írásos nyilatkozatot, ami egy meghatározott mennyiségű aranyról szólt. A kereskedő vásárolt ezért a papírért árut, amit az eladó bemutatott a banknak, ahol aranyat kaphatott érte. Köztisztelőben álló bankárunk kapcsolatba lépett annak a területnek a bankárjával, ahová a kereskedő az árut vitte. A kereskedő eladta ott az árut és az érte kapott aranyat átadta a helyi bankárnak, akitől kapott egy ilyen arany mennyiségről szóló írást – amit a kereskedő hazaérve az induló országa bankárjának adott a tőle kapott aranyért – amiből ott induláskor az árut vette. Ebből lett a papírpénz, ami az arany jele a forgalomban. Nem egyszerre, de szép lassan. Minden esetre, jól megjegyzendő: a papírra írt adat: fedezete mindég teljes mértékben az arany. Hogy miként lett a magánpénzből állami pénz, majd ismét magánpénz és végül a névleges pénz – azt leírtam az első részben.

Joszif Visszárionovics Dzsugasvili – alias Sztálin – tőkésesítette a névleges pénzt, a Szovjetunió rubeljét és azt állította, hogy fedezete a szovjet munka. Hogy ez hogyan és mennyi ideig működött, arra most nem nyitok fejezetet, aki nem megtapasztalta, az megtanulhatja. Pont, vagy majdnem pont ilyen névleges pénz az euró is, ami már régen megbukott, csak kormányok erőlködése tartja életben. Ennek részleteiről kiváló szakemberek vaskos kötetiből tanulhatunk. Felmerül a kérdés: amit már régen lehet tudni, hogy ha ez a névleges pénz megbukott, akkor miért erőlködnek a kormányok, a megmentésén? Gondtalanul megszegik az EU alkotmányát is, amely szerint például az egyes országok nem felelősek a többi adósságáért.

A válasz eléggé kézenfekvő. Ma már ez is történelem. Amely országok az első, majd a második körben beléptek, korlátlan költekezésbe kezdtek, nyilván

abban a reményben, hogy saját adósságukat nem maguknak kell majd kifizetniük. A görögök például odáig mentek, hogy éveken keresztül hazudtak saját költségvetésük helyzetéről és gondtalanul költek. Az olaszok mozivásznonra vetített képeken mutatták be az új olajfa ültetményeiket, amiért EU támogatást kaptak, majd az olajkivitelüket is támogatták – amihez olajat az olaszok Spanyolországból hoztak. A spanyolok pedig a jó üzlet reményében, még az autópályák oldalát is teleültették olajfával. Volt idő, amikor az EU-ban feltárt korrupció miatt az egész EU vezetőséget elcsapták. Senkinek baja nem esett, mert a senki által nem választott komisszárók senkinek nem felelnek, sőt: hivataluk letétele után sem lehet felelősségre vonni őket. A korlátlan és felelősségtelen költekezés kormányai természetesen nem fogják belátni hibáikat és a legszegényebb adófizetők nyakába akarják varrni saját bűneiket. Az senkit ne téveszsen meg, hogy mi a kísérezene meg a hangszerelés. A kormányok egyetlen célt követnek a mai demokráciában: működésük ideje alatt meg kell győzzék a választókat arról, hogy legközelebb ismét őket kell megválasztani. A két dolog összeegyeztetése majdnem a kör négyszögesítése – de jól gyakorolják.

Óriási hatalmak alakultak, amelyek a rendszer világméretű működését biztosítják. Szeretik ezt egy-két népcsoport, vagy intézmény tulajdonságául, vagy erényeként mutogatni, de ez korántsem ilyen egyszerű. Ezek a hatalmak lehetnek nyilvánosak, titkosak és félig titkosak, és egyáltalán nem biztos, hogy mindegyik ugyanabba az irányba húz. Egy írásomban említettem mindegyikre néhány példát, ezért keményen támadtak, így most elhagyom. Viszont felsorolok néhány idetartozó intézményt az ismertebbek közül: Trilaterale Comission, Bilderberger, Council on Foreign Relations, Deutsche Gesellschaft für Auswärtige Angelegenheiten, Royal Institute for International Affairs, Club of Rom.

Pusztá, fokos, gulyás

A fordulat óta Magyarországon is teljes szépségében működik a rendszer. Kezdődött még az „átkosban” azzal, hogy ügyesen eladósítottak bennünket. Az volt a gulyáskommunizmus és akkor volt Magyarország a béketábor legvidámabb barakja. Az eladósítás bölcs és előrelátó volt. A fordulat után a magyar államadósság a térségben az egyik legnagyobb volt, még összegben is, de nem lehetett több, mint 8-9 milliárd dollár – amit azért el lehetett volna viselni. Ez az összeg 1990-ben már – állítólag – 22 milliárd volt. A fordulat során választott magyar országgyűlés tagjaival bizalmasan közölték, úgy 1992-ben, hogy a magánosítás (szeretik privatizációnak mondani, amióta Magyarországon tilos magyarul beszélni) során eltűnt ötezer milliárd magyar forint értékű magyar állami vagyon. Közben az országra telepedett nagy nemzetközi cégek évi sokszázmilliárd nagyságú adózatlan jövedelmet kivihetnek az országból. A magyar pénzzel feltöltött bankok ma több mint nyolcvan százalékban idegen kézben vannak. Az ország földterületének nyugati felén óriási osztrák birtokok áll-

nak. A statisztikában kimutatott magyar kivitel legnagyobb részét a betelepített nemzetközi cégek ide-oda szállításai teszik. Idegen kézben vannak a magyar tőzsdék. Eladták, vagy bérbe adták még a temetőket is. Önkormányzatnak kell nevezni – de oda sem adtak vissza semmit, ami őseredetileg a helyi közösség tulajdona volt. Szeretik a dzsidipi-t emlegetni (GDP), de akit kérdeztem magát politikusnak tartó embert, magát újságírónak tartó embert, úgynevezett kis embert – egy sem tudta mi az.

Volt aki fölvetette, hogy a fordulat során nyakunkban lévő államadósság visszafizetését meg kellene tagadni – da kíméletlenül elnyomták az ilyen kezdeményezést. Pedig igazából mindenki tudhatta, hogy egy haldoklónak adták – és ki ad ilyennek hitelt? Különben is: amikor Magyarországnak nem volt nemzeti önrendelkezése, tudta minden kölcsönző – a megszálló bolsevisták vették fel a pénzt – kérjék tőlük. Erről az adósságról megbízható adatot ma már nemigen lehet tudni, de százmilliárd dollár felett lehet. Az ország és népe általa teljesen gúzsba van kötve. Mi lesz vele száz év múltán? – annak a bizonyos öt százaléknak a részeként.

Említsünk meg, még egy idetartozó bolsevista örökséget: az ország pénzgazdálkodását. A rendszerváltás óta, fel sem vetették, hogy meg kellene változtatni. Kezdődik azzal, hogy a fordulat után nem adták vissza sem az elvett közösségi, sem az elvett magánvagyonát annak, vagy jogos örökösének, akitől a bolsevisták elvették. Folytatódik – a kommunisták kedvencével – a demokratikus centralizmussal. A pénzgazdálkodás vonatkozásában ez azt jelenti, hogy az ország minden vagyonát egy nagy kondérba kell gyűjteni. A fordulat ez ügyben azt hozta, hogy a kondért őrzőket országos választáson választják. Aki pedig a kondér mellé kerül, az onnan osztogat. Ez Magyarországon mindmáig a legnagyobb - tegyük hozzá: és legvonzóbb! – üzlet. Még csak terv sem lehet arra, hogy mondjuk az önkormányzatok (!) – községi, járási, megyei – tisztességes saját jövedelemmel rendelkezzenek, aminek a felosztása is az ő joguk. Miféle önkormányzat ez?

Ide tartozik még egy típuszöveg: ez meg ez EU pénzből valósul meg. Szögezzük mindjárt le, hogy az EU-nak egyetlen fillére sincs. Most tervezik külön EU adó bevezetését. (Sokszor szidják a sötét középkort, ahol a földesúr szedte a tizedet, az egyház is a magáét. Ma boldog lenne bármely EU ország polgára, ha csak annyi adót fizetne – a forgalomra terhelt további adóról nem is beszélve!) Akkor miből épít az EU utat, hidat, fürdőt és miegymást? Ez úgy van, hogy minden tagállam köteles évente befizetni egy előre meghatározott összeget és az EU költségvetéséből különféle címen meghirdetett pályázaton pályázhat visszafizetésért. AZ EU költségvetésében meg van az is határozva, hogy minden ország mennyit kaphat vissza évente összesen. Ennyi összegre pályázhat. Nem biztos, hogy megkapja az országnak tervezett összeg egészét és ki is találnak mindenféle trükköt, hogy ezt az összeget lehetőleg ne kaphassa meg egyik ország sem. Gondoljunk a Magyarországot sújtó mostani, mindenféle kifogásra. Arról sem nyitok most fejezetet, hogy ezen összegek EU részéről történő kiuta-

lása hogyan történik, se arról, hogy ezen pályázatok magyarországi kezelése miként folyik. Akit érdekel, próbálja meg. Lehet.

Tehát: amit az EU állítólag pénzzel ellát, ami EU pénzből valósul meg – az a saját befizetésünk egy része. Vannak országok, amelyek terv szerint többet fizetnek be, mint a számukra engedélyezett kifizetés és vannak, amelyek a befizetésüknél többet kaphatnak vissza. Ez utóbbiak közé tartozik Magyarország is. Azok az államok, amelyek a második körben léptek az EU-ba (Görögország, Spanyolország, Portugália stb.) belépésükkor az EU-hoz való gazdasági felzárkóztatásuk okán sok pénzt kaptak. Amikor a második kör belépett (ide tartozik Magyarország is) – akkor előre megmondták, hogy ilyen támogatásra sokkal kevesebb pénz jut. Nem derült ki, hogy ténylegesen mennyivel lett kevesebb. Minden esetre, most, amikor a nagy kedvezménnyel beléptetett országokban kitört a botrány, további tíz-, Görögország esetében százmilliárdos nagyságrendű támogatást kapnak. Egyúttal bejelentették, hogy az ígért kifizetéseket csökkenteni kell, mert most mindenki részt kell vállaljon a szegény bajbajutott országok megsegélyezésében. Jegyezzük meg, hogy Görögország a világ egyik leggazdagabb országa, Spanyolország meg Portugália pedig évszázadokon keresztül rabolta a fél világot és saját adataik szerint eközben hódítóik legyilkoltak mintegy negyvenmillió embert.

Lenne még jócskán példa, de vegyük még ide az egyik legérdekesebbet, a nyugdíjat. A nyugdíj egy biztosítás és mint biztosítás – üzlet. Mivel igen nagy üzlet, ezért a kezdetben valami nagy társadalmi előrehaladásként indított rendet az állam vette kézben – minden fejlett országban. Bárhol éltem, senki nem kérdezett, de jövedelmemből mindig és mindenütt levonták az állam által előírt nyugdíjbiztosítási járulékot.

A járulékot külön kiválóan képzett biztosítási matematikusok számítják. Számításba veszik a fizetésemet, az életkoromat, a nemem, egészségi állapotom és a nyugdíjba lépésemig várható időtartamot. Ezalatt mindig fizetek azért, hogy amikor elérem a törvény által meghatározott nyugdíj jogosultsági korom, akkor valami nyugdíjat kapok. Valaha még a nyugdíj várható összegét is megadták, amikor a biztosításba belépett az illető, de erről már régen leszoktak. A rendet állandóan igazgatják és a tényleges nyugdíját az ember csak akkor tudja meg, amikor az első kifizetést kézbe kapja. Vannak egyéb trükkök is, de most arra sem térek ki. Ennyiből is meg lehet érteni, hogy igen sok pénzről van szó és akik a világ pénzügyeit intézik, azok figyelmét a dolog régen felkeltette. Itt mutatok arra is, hogy a rendezés milyen régtől fogva folyik.

Már szakállas az ügy, hogy a kormányok siránkoznak: a népesség fogy, ezért a nyugdíjbiztosítási kasszába egyre kevesebb pénz folyik – viszont egyre több az idős ember, akiket a mai fiatalok kell eltartsanak. Zseniális ötlet, amivel – amúgy melléktermékként - még a nemzedékeket is lehet összeugrasztani. És ugornak is. Miért él ez a sok öregember, akiket én kell eltartsak? Ezek a mi nemzedékünk befizetéséből kapják a nyugdíjukat és mire én kerülök nyugdíjas

korba addig ezek kiüritik a nyugdíjkasszát! – így gondolkodnak ma embermilliók. Ezt hirdetik a kormányok – kivétel nélkül.

Csak szerényen megjegyzem – amire ezek a milliók mind maguktól is rájöhetnek, hogy – az én nyugdíjárulékomat magas képzettségű emberek kiszámolták, az állam rajtam behajtotta és én abból kapom a nyugdíjamat. A folyó befizetéseknek ehhez az ég világon semmi közük. Ebből a szempontból csökkenhet, vagy nőhet az adott állam lakossága – annak semmi befolyása nem lehet az én nyugdíjra. A mai fiatalok meg szintén abból kell majd nyugdíjat kapjanak, amit ma befizetnek. Ne engem tessenek sírba tenni azért, hogy aki ma befizet – azok pénzét is valakik ellophassák. Akinek ez kevés, vagy túl bonyolult, annak szolgálhatok egyszerűbb példával. Amikor a nyugdíj kasszát megalapították, akkor nem volt benne egyetlen fillér sem. Miből fizették az alkalmazottakat és miből az első nyugdíjat? – természetesen az első befizetők pénzéből. Így megy ez azóta is, csak a befizetett pénzt nem kellene - eljátszani. A befizetett pénzzel okosan gazdálkodni kell – ezért fizetjük azokat a tisztviselőket – akik viszont nemigen aggódnak saját jövedelmükért.

Így nagy üzlet a nyugdíjbiztosítás is, ezért is szidják a fiatalok az öregeket – és ezért is nem kerülte el figyelmét a Nagy Csalóknak.

Amikor az első részt írtam, még nem gondoltam, hogy folytatást is fogok írni, de íme: megtettem. Tartok tőle, ha Isten élte, lesz még ennek is folytatása.

Megjegyzés

Ebben a dolgozatban szereplő minden adat is nyilvános

Zürich, 2013. Pünkösöd.